

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1525. usque ad annum 1529

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1769

VD18 90118480

§. 72. Jacobi Hochstrati obitus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66472](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66472)

a cunctis, quibus detractam ejus cutem videre volupe esset, nonnisi unicum obolum fore exigendum; ex collectis enim hisce pecuniis tantam facile summam cumulatum iri, ajebat, quæ ad sustinendos omnes sumptus necessarios sufficeret. Verum Cardinalis Medicæus Armelinum protegebat, ac ad summi Pontificatus apicem evectus, eundem præter alia pinquiora beneficia Tarentino Archiepiscopatu decoravit. Postea vero unacum eodem Pontifice in arce S. Angeli obsessus, omnes opes suas, quas Romæ habebat, in deploranda urbis direptione a Cæsareis facta ablatas adeo vehementer doluit, ut præ mœrore animi e vita migraret. Hujus mors forte Pontifici haud ingrata accidit; bona enim ejus plusquam ducentis aureorum millibus æstimata tunc ad libertatis pretium pro parte solvendum impendebantur; nullo enim testamento condito Armellinus Mense Octobri hoc anno fatis functus erat.

Sæcul. XVI.
A.C. 1527.

§. LXXII.

Jacobi Hochstrati obitus.

Eodem hoc anno die vigesima prima Januarii celeberrimus Vir Jacobus Hochstratus obiit. Is frequenter admodum in arenam cum Reuchlino &

Valere André bibl. Belg.

T 4

Luthe-

Sæcul. XVI. Luthero descendebat, indeque non modo Lutheranorum, sed etiam eruditorum invidiam in se concitabat, prout ex inscriptione sepulcrali elucet, quam post ejus obitum nonnulli his versibus valde mordacibus adornabant.

Dupin. Bibl. des aut eccl. XVI siecle tom 14 p. 11. Echar. scrip. Ord. Præd. tom. 2.

*Hic jacet Hochstratus, viventem ferre,
patique
quem potuere mali, non potuere
boni.*

*Crescite ab hoc taxi, crescant aconita
sepulchro.*

*Ausus erat, sub eo qui jacet, omne
nefas.*

Is ab ejusdem nominis Comitatu, in quo natus erat in Brabantia, Hochstratus fuit appellatus. Emetiebatur studiorum curriculum Lovanii, ubi Anno post Christum natum millesimo quadringentesimo octogesimo quinto liberalium artium Magister creabatur, ac postmodum Colonix Institutum S. Dominici professus, gradatim primus Theologiæ Professor ac demum generalis Inquisitor in tribus S. Imperii Electoratibus, Colonienfi, Moguntino & Trevirensi renunciabatur. Vir erat animo intrepidus, qui sese profanis novitatibus toto studio opponebat. Nec ipse
Luthe-

Lutherus eo magis acerbum experiebatur inimicum, quamvis ob agendi vehementiam, qua illum etiam calamo infectabatur, a quibusdam suggillatus fuerit, quorum tamen objurgationes in majorem ejus honorem cedebant. Haud tamen diffitemur, suam scribendi methodum, utpote a sermonis puritate valde alienam, haud immerito ab illius æmulis fuisse notatam; quinimo Aubertus Miræus, licet ceteroquin eidem oppido addictus esset, ingenue tamen fatetur: *Quod pro sæculi illius infelicitate non satis forsitan politiore literatura tinctus, illius ævi sciolis calumniandi occasionem dederit, ac hæreticorum, & hæreseos novitati faventium acerbissimum in se odium concitarit.* Habuit etiam Hochstratus alium inimicum, qui non modo illum in vita molestiis oppressit, sed etiam post mortem famam illius apud posteros denigravit. Is erat Joannes Reuchlinus, qui se ab eo in judicium perperam vocatum summopere indignabatur, quo facto Hochstratus non modo illius ævi doctissimorum invidiam, sed etiam contemptum adversarii sui opera incurrebat, adeo, ut Romam, prout jam alibi (*) meminimus,

Sæc. XVI.

A. C. 1527.

Joa. Henr.
Majus in vita
Reuchlin.

T 5

con-

(*) Lib. CXXII. Historiæ Eccles. contin.
§. LXIII.

Sæc. XVI. contendere cogereur, ubi tamen tan-
A.C 1527. tum efficere non poterat, ut Reuchlini li-
 ber damnaretur.

Scripsit Hochstratus adversus Reuchlinum primo librum *de destructione Cabalæ*, seu *de perfidia Cabalistarum*, quod opus Anno Christi supra millesimum quingentesimo decimo octavo Antwerpensibus literis excusum Leoni X. nuncupatum est. Secundo elucubravit Dialogum in caussa Reuchlini, necnon quasdam apologias contra eundem, præter *judicii acta inter Hochstratum, & Reuchlinum*, quæ Anno millesimo quingentesimo decimo octavo typis edita prodire. Observandum tamen, quod præfatis actis ex eorum lite deductis quædam adjecta fuerit relatio, in qua non pauca eo tempore credita recensentur, quæ tamen manifeste falsa comprobantur etiam ab iis, quibus vel leviter Romanæ Curiaë consuetudines cognitæ sunt. Traducebatur Hochstratus tanquam juratus politioris disciplinaë inimicus, hancque in rem ejus inimici Bernæ librum vulgarunt, cui titulus: *Obscurorum virorum epistolæ ad Ortuinum Gratium*. Adscribebatur hic liber Georgio Benigno Nazarethano Archiepiscopo, (*) ast ille hunc ingenii sui

(*) Infamis hujus Satyræ Auctorem prodie

fui partum esse negabat, non minus ac Sæcul. XVI.
illum, qui inscribitur: *Dialogus ex ob* A.C. 1527.
scuroorum Virorum salibus cribratus. Hanc
ob rem Hochstratus apologiam suam
concinnavit contra dicteria in hisce li-
bris

dit Guilielmus Cave, dum in sua Historia Scri-
ptorum Ecclesiasticorum ad Sæculum XV. fol-
mihi 143. de Joanne Reuchlino hæc scribit:
Cucullati gregis malitiam & petulantiam acer-
rimis satyris (neque enim graviori stylo refu-
tari meruerunt ineptissimi tenebriones) ultus
est Reichlinus, imprimis vero edito obscurorum
Virorum Epistolarum Volumine, admirabili
lepore ac facetiis condito, quibus ad excitandum
risum rudis & ridiculus Monachorum & Scho-
lasticorum Latine scribentium Stylus exprimi-
tur. Liber iste avidè ab omnibus exceptus &
evulgatus mirum quam pupugit cucullatorum
animos; Hochstratum vero adeo sauciavit, ut
tanquam lethali percussus dolore interierit.
Reliqui conjurationis socii a Leone X. Papa
demissis tandem precibus obtinuerunt, ut Epi-
stolæ illæ Apostolico edito legi, divendive veta-
rentur. Edictum lepido commento elusit Reich-
linus. Secundum enim ejusdem farinae Episto-
larum volumen priori tamen longe aculeatius,
tanquam ex titulo minime interdictum, impri-
mi curavit. Illo nimirum ævo nonnulli, qui se
purioris literaturæ Viros jactitabant, Lutheri
errori

Sæcul. XVI
A.C. 1527

bris ac præcipue in primo contenta, quæ ipse potius honorem suum vindicare sollicitus, paribus quoque jocis eludit, cum ejusmodi scribendi genus ad ultionem de hisce rabulis sumendam longe

erroribus clam præcinnebant, cum vero clandestina eorum consilia a Viris fidei zelo accensis, ac præcipue a Religiosis detegerentur, hinc illi eorum auctoritatem convitiis, calumniis, famosis libellis in vulgus sparsis, necnon atrocibus jocis & ludibriis imminuere, famamque eorum lædere toto studio eo fine nitebantur, ut illi, qui eorum ausibus resistere possent & vellent, ab incautis contemptui passim haberentur, illi vero sub exquisitæ scientiæ ab eis revocatæ obtentu impune erroribus viam sternere valerent. Ita illo ævo accidit; tum enim insurgebant nonnulli, qui Grammatices, eloquentiæ, Græcæ ac Hebraicæ linguæ novasque Philosophiæ scientias plenis buccis prædicabant, ceteros omnes tanquam rudes idiotas contemnebant, sibi que harum scientiarum abusu populi atque incautorum famam conciliabant, inde factum, ut eorum libri, in quibus tamen hæresis venenum jamjam latebat, avidis oculis promiscue legerentur, in varia regna impune inveherentur, ejusmodi Viri velut nova scientiarum Oracula ad Academias recens eretas accerferentur, tandemque hæreticæ opinionones

longe aptius censeret, quam si argumen-
 ti, stylique gravitate eos confutasset, cum hac impugnandi ratione abs
 dubio ad amaros sales rursus ho-
 stibus suis ansam præbuisset.

Sæcul. XVI.
 A.C. 1527.

Ceterum Hochstratus adversus Lu-
 therum sex libros colloquiorum cum D.
 Augustino elucubravit, qui Antverpiæ
 Anno reparatæ salutis millesimo quin-
 gentesimo vigesimo quarto Typis editi
 fuere. Scripsit etiam contra eundem
 præ-

nones velut sanioris ætatis purioris doctrinæ &
 literaturæ fructus perciperentur, totusque
 mundus se Lutheranum esse miraretur. Ita
 nempe nulla ætas magis periculosa, quam illa,
 in qua scientiarum abusus impune grassantur,
 quot, quantoque viros jam a recta fidei semi-
 nita abduxit nova Philosophandi ratio, quæ
 præter sentiendi libertatem sensim fidem eli-
 minat; unde hodierno ævo tam effrænis sa-
 cros Ecclesiæ ritus contemnendi, traditiones,
 ac pia historiarum sacrarum monumenta rejiciendi li-
 bertas ortum duxit, quam ex ipso artis criticæ
 abusu? Hæc sunt mala eo magis fidelibus no-
 xia, quo minus ob honestatis ac utilitatis spe-
 ciem eorum periculum animadvertitur, primum-
 que venena ita subdole tecta nocuisse sen-
 tiuntur, postquam communi malo nullum ultra
 remedium superest.

Sæcul. XVI.
A.C. 1527

præter tractatum *de fide & operibus*, Dialogum *de veneratione, & invocatione Sanctorum* eodem anno typis impressum; quinque tractatus *de libertate Christiana, & Purgatorio* Anno millesimo quingentesimo vigesimo sexto excusos; ac denique libellum cui titulus: *Contra octo Lutheranorum blasphemias*. Præter alia nonnulla composuit opuscula, inter quæ merito recensetur, *Margarita Philosophiæ moralis*, quæ duodecim libris constat, ac Antverpiensibus literis Anno millesimo quingentesimo vigesimo primo impressa publicam lucem aspexit. Reliquit quoque posteris *defensionem Principum Alemanicæ contra eos*, qui illos criminantur, eoquod ultimo supplicio interfectorum corpora absque sepultura in patibulis suspensa relinquant; denique concinnabat sermonem contra eos, qui ad maleficia recurrunt, necnon alium adversus *Presbyteros concubinos*. Idem etiam Hochstratus ceteris acrius insectabatur Erasmus, eumque appellat Coriphæum totius tragœdiæ, quæ contra ipsum Lovanii concitata fuerat. Publici etiam juris fecit Colonix idem Scriptor iudicium, quod in caussa S. Dionysii Areopagitæ Parisienses Theologi adversus Lutherum Anno Christi supra millesimum quingentesimo vigesimo primo pronun-

*Erasm. ep. 13
l. 19. p. 829.
ex Mense
Majo 1527.*

cia-

ciarunt, & habetur in secundo Tomo Sæcul. XVI.
operum Lutheri, latinæ editionis Je- A.C. 1527.
nensis, necnon in apparatu Patris P. Nourri
Nourrii. apparatus ad
Biblioth.
max. Veter.
Patr. an.
1694.

§. LXXIII.

*Beda molimina pro condemnandis
omnibus Erasmi libris.*

In Galliis Natalis Beda Theologiæ Do- Chevellier.
ctor, ac Facultatis Parisiensis Syn- orig. de l'im-
dicus nondum contentus erat, quod e- prim.
jus instinctu Erasmi colloquia unacum Erasm. l. 19.
propositionibus inde depromptis censu- ep. 162. p. 877.
ris perstricta, ac damnata fuerint; qua- ep. 71. p. 886.
propter omnia opera hujus Auctoris ep. 13. l. 24.
altera jam censura notari procurabat, p. 1309.
quæ quidem a Facultate jam hoc anno
die decima sexta Decembris pronuncia-
ta nonnisi quarto post anno promul-
gata fuit. Hanc in rem Beda rursus
eadem accusationum capita produxit,
diversis tamen paululum verbis, ut inquit
Erasmus in quadam epistola. Ceterum
Beda nullum omnino artificium præter-
misisse videtur, ut illius, qui ex alieno
libro propositiones deprompsit, infideli-
tatem imitetur; studiose enim suppri-
mit ea, quibus verus accusati sensus
vindicari, & accusatoris calumnia de-
tegi posset, addidit vero de suo, quæ-
cunque